

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnišvo je v Rudolfa Kirbiša hiši. „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iškarijotstvo v Avstriji.

Kakor v zasobnem, družbenem življenji, naba-
jajo tudi mej narodi nasprotni interesi, da se izpod-
kupujejo drug drugega z raznimi sredstvi po raz-
nih potih. Nobena država ne obseza po toliko nar-
avnih in umetno napravljenih nasprotij, kakor naše
cesarstvo, in ta nasprotja se sosebno v sedanji dobi
povečujejo v večji meri, nego bi to treba bilo. Ta
nasprotja, kakor rečeno, nemajo podlage samo v
narodnih razlikah narodov in dežel, ampak za velik
del tudi v krivicah, ki jih narod nakupuje na-
rodu z neopravičenimi težnjami in terjatvami.

Krivic pa, kakor je sama v korenini nemo-
ralna, služijo v doseg namer konečno tudi nepo-
štena sredstva, in mej temi nepoštenimi sredstvi
vlada kot jedna najgrših spak, ki se imenuje ova-
duštvo ali raznovrstno denuncianstvo.

Ko si nepoštena politika ne more ali si misli,
da si ne more drugače pomagati, poprime se obre-
kovanja, ovajanja in izdajanja. Ker se taka krivična
politika nasproti večini avstrijskih narodnosti goji
z namenom tu in tam, je umevno, da ne dobiva
izdajanje nikjer tolikere podpore, kakor v Avstro-
Ogerski. Taki politiki ugajajo najbolj oni organi,
ki so že od narave ustvarjeni, da storijo za mate-
rijalne podle dobičke vse, kar se jim galoži. Kje
je tipičen rod za to, nam kaže nova zaveza naše
vere, in v resnici je misliti, da krivična politika,
ki se v Avstriji razširja, bi sama klicala židovstvo
v naše cesarstvo, ko bi ga tukaj že ne bilo v pre-
obilnosti.

Židovstvo avstrijsko je torej kot neizogibna
posledica onemu zlu, ki ga poraja krivična politika,
in židovstva ni treba posebe vabiti tja, kjer hočejo
krivico kupičiti, ono se samo privabi.

Ko bi torej prihodnji zgodovinarji ne dobili
ničesar sporočenega o sedanjem političnem in na-
rodnem bojevanji o našem cesarstvu, kakor statis-
tične podatke o dejanskem številu in naglem mno-
ženji židovstva, imeli bi zaslonbe dovolj za po-
prečno sodbo o nemoralni politiki, ki se v Avstriji
poraja in goji v večji meri, nego drugod.

Največ trpe pa pod krivično politiko avstrijski
Slovani, in vsled tega se obračajo vse izdajske pu-

šice židovstva na Sloane. Ovađuštvo, ki se kopiči
po umazanem perilu židovskih organov, je v Av-
striji nekaj tako navadnega, da se nad tem nikdo
več ne spodtika: narodi so čut sramožljivosti že
izgubili in le tu pa tam jim še zagori rudečica, ko
vskipeva židovska ovađuška domišljija do vrhunca
nesramnosti in tu možne predrznosti.

Brez pomoči židovstva bi se ne bila mejna-
rodna morala v Avstriji nikdar toliko teptala, ka-
kor se ona sedaj dan na dan mori. Krivica v poli-
tiki bi dobivala druge zunanje oblike: narodi bi se
pogodili ali pa podjarmili po krajši poti. Tako pa
se goji in neti sovraštvo z isto konečno namero
jako umetno, da toliko daljše in l-že izmzgava
židovstvo razne narode, dežele in državo za plačilo.
Ne Madjari, ne nacionalni avstrijski Nemci bi ne
bili v politiki moralno toliko propadli, ko bi jih
židovstvo ne pačilo.

Židovstvo je dovelo Madjare na ono stopinjo,
na kateri ploskajo v parlamentu, ko jim očitajo celo
pojedini lastni sinovi krivice, izvrševane nad dru-
gimi narodnostimi. Brez židovstva bi se nikdar ne
predrznile požidjene stranke v Dunajskem državnem
zboru izživljati voditeljev slovanskih narodnostij, ka-
kor se je pripetilo to te dni dr. Rieger-ju.

V ogerskem državnem zboru je 15. februarja
t. l. **Madjar Mocsary** očital naučnemu mini-
sterstvu, da je odobrilo izključenje 14, 15, 16 letnih
slovaških gimnazijskih mladeničev, jedino zato, ker
so se predrznili zbrati se pri tovariši na boljšem
stanovanji, kjer „so brali slovaške časopise
in peli slovaške pesni. In temu činu so pri-
pisovali dotični vodja in po njem naučni minister
Trefort veleizdajstvo!

Vsako gibanje bodisi katerega nemadarskega
naroda koli zmatrajo Madjari za veleizdajstvo; naj-
veči avstrijski patrijotje so na Hrvatskem veleizda-
jalci, ker se ne klanjajo v vsem madjarski nadsili.

In tostran Litave bi radi vsakega Slovana, ki
gleda, da bi se slovanska kultura gojila mej nami,
pahnili mej veleizdajnike. Kar se dostaje posebe
Sloencev, so oni že na Koroškem panslavisti, še se
predrznajo zahtevati tamošnji katehetje, da bi se
deca naučila vsaj brati slovenski katekizem. Na
Primorskem se Slovenci opisujejo kot veleizdajni

panslavisti, če se tu pa tam upirajo lahonski pre-
drznosti.

To ovađuštvo, ki nima niti najmanjše dejanske
podlage, se goji neprenehoma; vender pa se ure-
juje tako, da ob raznih prilikah kot na ukaz iz-
bruha z vso močjo. V resnici se to godi na skrivne
ukaze vselej tedaj, kedar bi na najvišjih mestih na
merjali odločiti se za popravo dosedanjih neznosnih
razmer nasproti Slovanom. Kedar „preti“ Madjarom
ali pa tostranskim nacionalnim Nemcem in Lahom,
tedaj hitijo izmišljati slučaje in jih obdelovati v
čankih, z očitno namero, da bi se plemeniti sklepi
na najvišjih mestih ustavili. Kaj takega je opazo-
vati, ravno tudi poslednje tedne v naši in ogerski
polovici cesarstva. Iz tega je sklepati, da so do-
tični slovenski nasprotniki nekaj slutili, bodisi, da
so imeli uzrokov zato, bodisi, da so slovanske
novine tu ali tam izrekle kako nado v okornem
slogu.

Ovađuštvo je po takem mogočno sredstvo, ka-
tero deluje v Avstriji nepretrgoma, jednako živim
ognjenikom, ki mej nepretrznim delovanjem poka-
žejo v določenih obokih še posebno nevarno moč.
Netilo pa daje v največji meri židovstvo; ono skrbi,
da avstrijski narodi ne pridejo do sprave. Vsled
tega pa trpe tudi naposled tudi oni, ki židovstvo
rabijo proti drugim, in ravno za Madjare nastopi
morda le prekmalu doba, ko jih popusti židovstvo
v najodločilnejših trenutkih. Že zdaj se pomišlja
Rothschildova skupina, ali bi Tiszi prihitela na po-
moč, za katero prosjači ta največji podpornik av-
strijskega židovstva. Ali pride še hujše, in Madjari
sprevidijo prepozno, da oni, kateri zdaj ovajajo
Madjarom druge narode, ovadijo in izdajo napo-
sled tudi Madjare same.

Vsa ta žalostna dejstva avstrijskih razmer pa
dokazujejo dovolj, kako je Slovanom postopati v
židovskem vprašanji. Nemštvo je dobivalo velike na-
rodne politične dobičke od židovske politične po-
moči; ali zato je isto nemštvo tudi že dovolj tepeno
po svojih pomagačih. Tepeno pa bo še, doler se bo
posluževalo v politik proti Slovanom modernih
Iškarijotov.

F. Podgornik.

LISTEK.

(iz pozabljenih spominov.)

(Češki spisal Václav Beneš-Třebízský)

(Konec.)

XIV.

Čudno: kadarkoli se je začelo pri nas svitati,
vsegdar je ožarela jutranja zarja kraj, na katerem
se je mesto biserne rose rudečila čvrsta, človeška
krv. Že je pre od pradavna tako usojeno nekateremu
narodu, če bi tudi bil krotak kakor jagnje. A na-
vadno je potlej i jek neprijeten, ki mu prodere iz
zadrženega grla, ko ga strižejo do kože. In strižci
izdajajo nehoté sami sebe posmehu.

Dne 24. marca 1775 bila so zaprta vsa Praška
vrata, na okopih so stali topovi in vojakov je bilo
vse polno razstavljenih. Grenadirski plašči so se
belili že od daleč in svetli bajoneti se svetili v
vzhajajočem solnci do Koblišov. Jednake vojaške
pripravnosti ni videlo Praško mesto že od Kolinske
bitve.

A vsemu temu uzrok bilo je kakih pet tisoč
ljudij, ki so stali na višinah nad Libno, katerim se

je pridružila malo prej mnogoštevilna tolpa iz naj-
bližje okolice Praške, ki jo je vodil nek kmet sk
singo iz Roztok, kjer jih je tlačila libtenštajnska
robova huje, nego li bi jim na prsih ležale levo-
gradske skale z vso težo svojo.

Baš so se vračali poslanci iz Libne razdraženi
in odločeni k najhujšemu.

„Da bi se pre mi mirno razšli, ker patente za
nami pošljejo ter pojdejo od hiše do hiše, preden se
domov vrnemo!“

„A če jih tu počakamo?“

„Do slednjega nas neki obesijo!“

„Dalo bi jim to več posla, nego si mislijo!“

Visok mož v kmetске obleki potegnil je iz
nedrij polo debelega papirja, ustopil na visoko mejo,
ozrl se po gneči, namignil z desnico, da bi bili tiho
in govoril z glasom, da bi lahko slišali grenadirji
na Praških okopih.

„Patenti so gotovi davno . . . Imam jednega
prepisanega od kraja do konca, besedo za besedo.
Poslušajte . . . Oznanjamo vsem najposlušnejšim gos-
podskam in podanikom v kraljestvu našem dednem
češkem to-le najmilostiveje, da bi se sicer po onem
patentu danem osemnajstega dne meseca februarja
prošlega leta morali novi urbarji s početka samo na

manjših posestvih, potlej še le na večjih in naj-
večjih posestvih in graščinah izgotoviti in na ogled
dati; preudarivši pa, da bi se bilo to zakasnilo na
tak način pri mnogih posestvih in graščinah malone
za celo leto, zatoorej smo mi zdaj račili ukreniti, da
bi oni podaniki, ki po svojih okoliščinah nujnega
olajšanja potrebujejo . . .“

„To jo imamo! — Nujnega olajšanja po-
trebujejo!“

„Lažniki sleparski! — A potlej nam to hoté
zatajiti!“

„Dalje — dalje!“

„Olajšanja potrebujejo, to blaginjo tem prej
uživali . . .“

„Vidite? — A vi prokleti!“

„Prej uživali, takšna glavna načela in pravila,
po katerih imenovano olajšanje takoj . . .“

„Slišite li? — Takoj!“

„Olajšanje takoj imeti mogó in morajo . . .“

„In morajo!“

Zdaj je zavriščala vsa tolpa na ves glas ter
mlatila s kiji, z železom okovanimi, ob zemljo.

„Kar se tiče še dalje tlake in kar je deloma
vsebina prejšnjih patentov do sedanjega robotnega
patenta, smo ukazati račili, da se objasné patenti

Budgetni odsek avstrijske delegacije je jednoglasno vsprejel zahtevani izredni kredit za vojsko. V odseku je vojni minister z vojaškega stališča pojasnil potrebo kredita. Minister vnanjih zadev grof Kalnoky je pa ob kratkem pojasnil vnanji položaj. Po njegovih mislih bolgarsko vprašanje ne preti več tako zelo ohranjenju evropskega miru, ampak ima le bolj lokalni značaj. Skrbi vzbujajo le splošni evropski položaj, mejsobno uplivanje vzhoda in zapada. Ker sedaj ni nobene gotovosti, se vse države oborožujejo. Politika naše države je miroljubna in konservativna, zagradeli bode in vse storil, da obvaruje državo vojne. Sedaj državi ni kakor še ne preti vojna nevarnost in zahtevani kredit ima le defenzivni značaj. Treba je, da država pokaže z močjo in požrtvovalnostjo, da je pripravljena varovati mir in svoje koristi. Podadmiral Sterneck je pojasnil potrebo, da se popolni mornarica. Tudi odsek ogerske delegacije je dovolil kredit, ko je Kalnoky pojasnil vnanji položaj. Danes ima avstrijska delegacija sejo in bode kredit brez debate jednoglasno dovolila.

Vnanje države.

Kakor se poroča iz Peterburga, bi ruski car prišel sam k devetdesetletnici nemškega cesarja v Berlin, ko bi avstrijski cesar prišel. Ker pa pojde v Berlin cesarjevič Rudolf, bode Rusija odposlala dva velika kneza, ki bode ta carja zastopala.

Pretekli petek je turški sultan bil avstrijskega veleposlanika barona Calice povabil na obed. Po obedu sta se sultan in veleposlanik dolgo pogovarjala o političnem položaju.

Po poročilih iz Rima, se nemško-avstrijsko-italijanska zveza, katere je obrok potekel, še sedaj ni ponovila. Namen take zveze bi bil nekda ohranjenje mira. Italija misli, da bi se dal mir najlažje ohraniti, če se Italija, Avstrija in Nemčija zavežejo, da bodo druga drugo podpirale, ne le, ko bi se začela vojna, ampak sploh, ko bi njih interesom ali njih uplivu pretela kaka nevarnost. Da se zveza sedaj ni ponovila, je jako naravno, poprej mora biti italijanska ministerska kriza rešena.

Po poročilih „Agence Havas“ se je posrečilo zatreti bolgarskim oblastvom ustajo v Silistriji. Polkovnik Krstov je ubit. Ne ve se pa še, če se ga ubili njegovi lastni vojaki, ali pa vojska, ki je prišla iz Sumle. V tem, ko so čete odšle v Silistrijo, je v Ruščuku buknil ustanek. Iz Ruščuka se je včeraj v Gurgjevo cel dan slišalo streljanje. Kakor se govori, je bil ustanek v Silistriji le bolj navidez in je imel namen izvabiti vladi udane čete iz Ruščuka, kateri kraj je za ustaše dosti važnejši nego Silistrija. Vode ustaje v Silistriji zbežali so čez Dunav v Rumunijo, kjer so jih razorožili. Tudi v Tatarbazardeku je buknil ustanek. Kakor se kaže, se regentstvo ne bode moglo dolgo več vzdržati. Telegrafične zveze mej Bolgarijo in Rumunijo so pretrgane. Rumunija in Turčija pomnožujeta vojake na bolgarski meji.

Bivši vojaški ataše pri ruskem veleposlanstvu na Dunaji general Kaulbars prišel je na Dunaj, da se od cesarja in dostojanstvenikov poslovijo. Nek sodelavec „Wiener Allgemeine Zeitung“ ga je pohodil in se z njim razgovarjal o političnih zadevah. Iz tega razgovora nam je omeniti, da je Kaulbars odločno se izjavil, da ni res, da bi ga mislili prestaviti v Teheran. Ostal bode še nadalje v Peterburgu, kjer je pridelen za službo velikemu knezu Vladimiru. O Bolgariji se je izjavil, da ondi vlada divja šajka, ki zatira narod. Večina ni zado-

voljna s sedanjo vlado. Rusija se pa sedaj nič ne utika v bolgarske zadeve, če tudi on misli, da bode Rusija močno uplivala na končno rešitev bolgarskega vprašanja. Evropski položaj je eminentno miren, če tudi se toliko govori o vojni. Poročila o ruskem oboroževanju so pretirana, sicer se pa tudi druge države oborožujejo. Da bi se bila Rusija z Avstrijo sporazumela o bolgarskem vprašanju, mu ni nič znano.

Rumunija hiti z oboroževanjem. Rumunska vlada sluti nekda vojno nevarnost, to tembolj, ker je v Bolgariji buknil ustanek.

Nemškemu državnemu zboru predložil se bode nov zakon o obdačenju žganja. Vlada se nadeja, da bode davek na žganje donasal precejšnjih dohodkov. Kolikor je do sedaj znano, so pri ožjih volitvah za nemški državni zbor voljeni 3 konservativci, 5 narodnih liberalcev, 11 svobodnjakov, 1 pristaš državne stranke, 3 člani katoliškega centra in 4 socialisti.

Afganski emir je nekda izdal oklic svojim podložnikom, da naj se pripravijo za sveto vojno. Dečki od 10 do 18 let naj se vsak dan vadijo v orožju. Može, ki so že spolnili 18. leto, pa morajo ustopiti v vojsko. Sicer je treba še počakati, če se ta vest obistini.

Po poročilih iz Sudana vlada tam popolna anarhija. Mahdijev naslednik kalif Abdala nema prav nobene avtoritete več, posamični šejki in emiri delajo kakor sami hočejo in se bojujejo mej soboj. Abdala bi se že davno bil pokoril Egiptu, ko bi se ne bal, da ga potem načelniki rodov ne otravijo ali pa ubijejo. Ko bi Angleži sedaj poslali vojsko, bi brez vsake posebne težave lahko pokorili ves Sudan.

Dopisi.

Iz Rusije 12. febr. st. st. [Izv. dop.] V Lublinskeji guberniji, ki večinoma meji z Galicijo, so avstrijski podjetniki začeli jemati v najem „mline na kratek rok“, tako piše v razne ruske časnike. Poljski pani z veseljem dajo svoje mline v najem Avstrijcem, ki plačujejo jako dobro, tembolj, ker panom samim ni kaj mleti in ker žnake nemajo kam pošiljati. Tudi žita v sosednjih gubernijah ni, tako da ga dobivajo iz sredine Rusije, iz Kurske in Orlovske gubernije. K čemu so Avstrijcem ti mlini, k čemu delajo nove, k čemu, ko mnogo mlinov stoji brez dela, predelavajo celo „lesopilne“ (žage) v mline, kaj bodo mleli in komu — to so vprašanja, na katera bi ti zakupci mlinov gotovo točno lahko odgovorili. Bržkone jih izpodbujajo k temu iskreno prijateljstvo k Rusiji in polno soglasje mej dvema prijateljskima državama, o čemer se je govorilo tako mnogo v avstrijskih delegacijah.

Sicer pa imamo k temu tudi drug komentar. V Petrogradu in v Moskvi je bil po letu podpolkovnik M. von M. avstrijskega generalnega štaba; njega potnica bila je 18. jul. 1886 vidirana v ruskem poslaništvu na Dunaji na tri tedne. Potnica je bila gosp. podpolkovniku M. v. M. dana „ex offo“. No, zgodila se je podpolkovniku mala neprijetnost; pozabil je ali izgubil v gostilnici svojo potnico, a razen nje še „Feldwörterbuch des russ.-oesterr. Kriegsschauplatzes zum Gebrauche des k. k. oesterr. Generalstabscorps“ in podrobno karto (20 kil. = 1 cm.) gubernij Kijevske, Volinske, Podolske in Polesja do Mohileva, kar pa je najbolj neprijetno: na tej karti so v ravno tej meri in kolikor je mogoče natančno

razvidne tudi avstrijske sosedne provincije do — Dunaja. Nehoté je torej g. M. v. M. Rusiji poklonil dragocenega gradiva, ako ga slednja že prej ni imela.

„Novoje Vremja“, v čegar rokah so vsi ti „korpora delicti“, v poslednji svoji številki podaje nekatere razgovore iz „Feldwörterbuch“, n. pr. „Ne bojte se, mi smo avstrijski vojaki, mi vam nič hudega ne storimo.“ — Kje so erarni denarji, dajte nam jih. — Kje so depeše, erarne knjige, kase, dajte, sicer vas ustrelimo. — Na vašem dvoru sem videl kure, race, gosi in golobe, zakoljite in specite nam jih. — Pokažite pot, mi vam bomo dobro plačali. — Dajte kravo, vole, moko itd. mi vam damo nakaznico, po kateri bodele dobili denarja za-nje. — Kje so samostani, erarna poslopja, erarni skladi provijanta „streliva?“ — Vsa knjiga je napolnjena s takimi razgovori, katere morejo učiti na pamet častniki generalnega štaba. Ko bi mene vprašali, bi jim najprej povedal, da tistim ljudem, kateri naj bi jim pekli race, kure in gosi, bilo bi treba govoriti „ti“, a ne „vi“ — to bi bilo bolj po ruski; k čemu tako prilije? Daj gusja — sukin sin“, to bi bolje šlo k ustam teh, ki se pripravljajo obedati v ruskeji koči; k čemu govoriti? Dajte gos, mili moji, dobri moji, če ne vas bomo razsekali na kose.“ — Iz vsega je vidno, da preté Rusiji z vseh strani. „Milosti prošti k našemu šalas.“ Krutorogov.

Iz Rusije 10. februarja st. st. (Kdo je Battenberg?) V poslednji številki „Istoričskega Vjestnika“ piše G. R.—č o bivšem bolgarskem knezu, ki je tako dolgo ciganil Bolgarijo, Rusijo in vso Evropo in na katerega strani so bili vsi oni, ki so po srci sami taki, kakor ta „pustolovec“ brezsrčni, nepošteni, lažnjivi.

Battenberg je rodod — cigan! Slušajte! Za poljskega kralja Stanislava-Avgusta kraljevanja pri-tepel se je v Varšavo ogerski cigan po imenu Hauk, po profesiji svoje pa „bradobréj“. Kakor vsi cigani, umel je tudi Hauk „briti“ ne samo z britvijo, ampak tudi brez nje in skoro so ga začeli ljubiti mnogi poljski „pani“. On je imel tri sine; po pokroviteljstvu panov dobili so vsi trije službe dva kot častnika, jeden pa kot „graždanski činovnik“; vsi začeli so se pisati Hauke. Ko je bil naznačen cesarjevič Konstantin Pavlovič glavnokomandujočim v carsrvi Poljskem, zasmijala se je tem trem ciganom sreča še bolj. Starši sin, Mavricij Hauke, bil je že v 1826. l. divizijski general, „stats-sekretar“ in „ispravljaščij dolžnost vojnago ministra“. Ker vojne od 1812—1830 l. ni bilo nobene, M. Hauke seveda ni mogel pokazati, da je junak; torej bila je Konstantinu Pavloviču verjetno po godu njega administrativna sposobnost in veliki knez hotel mu je pridobiti naslov grofa. No Hauke ni bil dvorjanin, zato mu car Nikolaj I. grofskega dostojanstva ni mogel dati. V 1826. l. izprosil pa je veliki knez od mladega carja, naj da Haukeju dvorjanstvo, kar je car tudi storil vsem trem bratom svojim ukazom od 2. (14.) februarja 1826 leta.

V 1830. l. bil je Mavricij Hauke že — grof in vojni minister; on je verno služil carju in Rusiji in poljski buntarji so ga ubili v krakovskem predmestju v Varšavi, poleg dvorca namestniškega.

na tak način, da bodo slednji podaniki svoje bodoče robotne dolžnosti in tudi način, kako se mogó takšne dolžnosti od njih terjati, jasno razumeli.“

„To je, to! — Tako! — Tako!“

„Da, mogó terjati in razumeli!“

„Vrag da bi razumel dosedanja gospodska pisma. Niti tega človek prečitati ne more. Same črkarije! — Bogme: saj se vendar nihče ne bo sramoval svojega podpisa, razven če bi bil lopov. A naj mi kdo prečita črkarije teh ravnateljcev, justiciarjev in podpisovalcev... Nečejo, da bi mi znali to preslovkovati, ker so nad takšnimi podpisi same sleparije...“

Nad Poriskimi vrati se je vzdignil hkratu cel vrtneč dima, vzduh se je stresel in tolpan nad glavami zazvižgala je topova krogla.

Nekoliko minut je zavladala v gneči tišina in vsi pogledi so bili uprti v Prago, kjer se je svetil ocel sabelj in bajonetov, da so se oči s solzami zalivale.

„Dražijo nas! — Vedo, da smo o vsem poučeni; o njih lopovstvu že vemo, kakor o vrabčjem gnezdu... Cesar je v Pragi, morajo nas k njemu pustiti, če ne, pa si pribojujemo pristop k njemu!“

„Pribojujemo! — S temi le kiji!“

„Starodavnim mlatom so podobni... In tam

le na onem vrhu je ranjki Žižka premagal s takšnim orožjem cesarja.“

Kmetški sinko iz Roztok je tudi zamahnil nad glavo s kijem okovanim, kot bi hotel skušati, kolikim glavam bi utegnil jeden udar zadostiti.

„V red — po gneči — naprej!“

Kake tri trobe so zatobile k napadu in zdelo se je, kot bi bila donela melodija: rudeča rožica, zakaj se ne razviješ... Potem se je z okopov sém čulo glasno povelje, rožljanje orožja in topot konjskih podkev.

Kmetške tolpe gnale so se proti Pragi, kakor če se oblak utrga in z višin kobiliskih vali voda v lijaku čez vse prepade in globeli. In refrén znane pesni:

„Bije nás, jako ras,“) Zasloužil bi sám provaz!“

razlegal se je silneje in silneje, kakor če se nevihta približuje. In ko so došle tolpe pred vrata na streljaj, zarožljali so lanci, težka hrastova vrata se odprla na stečaj, zalesketali dragonski šlemi, zabelili dragonski plašči in tlak je zadonel od tisoč jezdeccev, ženočih se proti ljudstvu s polnim skokom. Počilo je nekoliko pušk, zastokalo nekoliko ranjencev in malo potem belili so se dragonski plašči na bliž

njih višinah. Vojaki so drevili za ubežniki; ali izmeje načelnikov ni ušel niti jeden...

Od tega časa so si gospodje začeli patente sami tolmačiti, kakor so jih oni razumeli. A da so jih razumeli popolnem drugače nego ljudstvo, je čisto umljivo. Gospoda razume malone vselej vse drugače, kakor na vadenčlovek, v korist temu poslednjemu pač malo kedaj, že zaradi teh svojih nečitnih podpisov.

Takrat so si izbrali na primer iz robotnega patenta, danega od Karla VI. l. 1738, člen sedem in trideseti, ki se razven drugega tako-le glasi: „Če bi pa podaniki hvaležno ne priznali te naše najvišje milosti in ne zvrševali dobrovoljno svojih dolžnostij, nego bi se morda drznili upirati ali celo spuntati, naj se takšni hitro brez vsega odloka, neogibno, ne le na telesu, nego tudi po važnosti stvari na življenji ostro kaznujejo...“ — In zgodilo se je. Jeden izmeje načelnikov bil je obešen v Libni, drugemu so bile odkazane vislice pred Ujeskimi vrati, tretjemu so vrgli vrv okrog šinjeka pred vrati Višegradskimi in kmetški sinko iz Roztok bil je usmrten v svojem rodišči pred očetovo hišo. Lih-tenštajnski ravnatelj si je to posebno izprosil od gospoda dvorskega grofa, da bi se usmrtenje vršilo v Roztokih, v strah in vedni primer prè.

Hči generala Haukeja vzeta je bila v Petrograd, kjer so jo odgojili in naznačili jo „frejlinjo“ (tako po ruski) na dvor. Brat umrše carice Marije Aleksandrove, princ Hessen-Darmstadtski, Aleksander, zaljubil se je v gospico Hauke in uzel jo v morganatični zakon, pri čemer je ona dobila naslov grofinje Battenberg. To je bilo še za Nikolaja I. — ruskega imperatorja. — Carju ta zakon ni bil po volji; zato je princ ostavil rusko službo in udaljal se v Darmstadt domov. Ko je začel carstvovati Aleksander II., ki si je vzel za ženo sestro princa Darmstadtskega, Marijo Aleksandrovno, dobivala je grofinja Battenberg od njega vsako leto po 3000 rubljev. Kdaj so otroci iz tega zakona dobili naslov princev in kdo jim ga je dal, nikdo ne zna.

Kakor je znano, bil je princ Aleksander Battenberg pruski častnik; v 1877 pa je z ruskimi vojskami šel v Turčijo, in ko je bila Bolgarija osvojen, predložila ga je Rusija Bolgarom za kneza.

Ded tega ciganskega princa bil je veren sluga carja in Rusije in dal je za nju svoje življenje; mati, ženska redke krasote, imela je prekrasno dušo; otec, princ Hessen Darmstadtski, je človek umen in vseskozi pošten; samemu princu Aleksandru je Rusija dala v roke tako lep podarek z bolgarsko krono, da bi si bil vsak drug čistokrvni, ne ciganski princ, vse življenje ližal prste zanj. In vender je Battenberžan tako cinično, tako brezsrčno poteptal z nogami vse pome o dolžnosti in poštenosti!

Kako to objasniti? Česa mu je bilo treba? Vstočne Rumelije? Ko bi bil on pošten, Rusija bi mu jo bila tako dala. K čemu je vel najčrnejša intrige, begal, pustolovil, sleparil?

Zelo prosto: v četrtem kolenu je zaigrala ciganska kri, po zakonu atavizma; i poljska i nemška se jej je morala umakniti! „Svinjaja krov vsegda v njem bila, toljko jej hodu ne bilo“ — te besede Leva Tolstega so mi prišle v glavo, ko sem čital spis o Battenbergu.

V starih časih so viteza, ki je pozabil čast in viteško dostojanstvo mučili in celo v cerkvi proklinjali. No tudi zdaj se zaničevanje Judeža pokazuje vselej, akopram v drugih oblikah. Podli, nizki ljudje si izbirajo za kradene, izsesane iz mozoljev naroda srebrnike svoje liskarjote, a ne smajo jih z veje, ako se gredo obešat na „lončarjevo njivo“, kakor je to storil nam vsem dobro znani „Judež Škrjot“, prapraded vseh Battenbergov in drugih ciganov. Vselej so izdajico vsi prezirali vselej mu plivali v lice, in tudi Battenberga nihče več te osode ne more rešiti!

Mnogo gorja, mnogo škode storil je dobrotnici svojeji Rusiji, vsemu slavjanstvu in zaradi njega morebiti tekla bode še kri v potokih. Zato, akoravno je škoda mazati papir, vender naj tudi jaz postavim ciganskemu Efialtu tukaj dostojen njega spomenik.

Krutorogov.

Domače stvari.

— (Pisateljskega podpornega društva) zabavni večer bode jutri ob navadni uri v restavraciji čitalnice Ljubljanske.

A na žoltem, po plesnobi smrdečim in od ribič pregledanem papirju, kot bi ga z gumbico prepikal, pripisano je koj po Roztoškem obešanji z zmršeno frakturo to le: „Cesar Josip je izvedel o tej stvari prekasno. Ko so mu pa o tem jedenkrat v Hlubetini povedali, udaril je s pestjo ob mizo in se zelo razrdil. Gospoder so neki izbrali izmej ustajnikov nalašč vse, katerim je bilo ime Josip, in le te so ukazali usmrtni. Pogrdlo so ma hoteli učiniti, ker je takšne patente izdal. A kazni temeljitej neso za to ušli. Odpeljali so jih k črnemu morju, da bi tam na bregovih sekali drva. Iz njih potomcev pa morajo, dokler ne izumre ves rod, jedni hoditi golglavi, drugi nositi na telesu pod obleko vrv ko nopno in še drugi se ne smejo do četrtega kolena na Dunaji niti prikazati. In dokler bode živel njih rod, mora se vsak najstarejši sin Josip imenovati ter so zavezani si za botra vzeti si kmeta, ki položi grofu ali knezu v plenice na lepem papirju tiskani in v telečjo kožo vezani Josipov robotni patent. — A slišim, da se je že to prigodilo na marsikaterem gradu. Kdo bi se bil tega le v sanjah nadejal da bode kmet boter grofom in knezom in da ga morajo lepo prositi, naj botrino prevzame!“

Kako si mogel biti tako lahkoveren ti dobri, prostostveni pisatelj pozabljenih spominov!

— (Imenovanje.) Razpisano mesto družega rudniškega zdravnika v Idriji dobil je g. dr. Anton Kaisersberger, doslej sekundarij na deželni bolnici v Ljubljani.

— („Glasbeni Matici“) pristopili so v novjšem času kot ustanovniki gg. J. Kotnik, V. Rohman in O. Dolenec. Vivat sequens!

— (Čitalnica na Ptui) izvolila si je pri obnem zboru dne 28. februarja g. dr. Fr. Jurtelo, odvetnika in deželnega poslanca, svojim predsednikom.

— (Pri pogorelem deželnem gledališču) ustavilo se je sedaj podiranje, ker je došel po zavarovalni družbi „Riunione Adriatica di sicurtà“ pozvani stavbeni mojster z Dunaja, da ceni škodo. Posestniki lož: Aleksander Dreo, Arthur Mühleisen, stotnik E. Noll in dr. Fr. Supantschitsch dobili so za svoje lože od zavarovalnice „Assicurazione Generali“ po 1000 gl. odškodnine. — Deželni odbor vprašal je pri mestnem magistratu kot stavbeni instanci, bi se li dalo dovoljenje, da se na sedanjem prostoru zopet gledališče sezida. O tem vprašanji odločevala bode posebna magistratna stavbena komisija. Konečno besedo pa ima vsekako deželna vlada, kot glavna nadziralnica javnih zabavišč, posebno gledališč.

— (Tavčarjevo hišo na Dunajski cesti) misli kupiti vzajemna zavarovalnica v Gradci. Pogajanja so že skoro popolnoma gotova in se bode pogodba baje sklenila v 14 dneh. Kupnina znaša 135.000 gl.

— (Iz učiteljskih krogov) se nam piše: Dovolite mi, opozoriti Vas na pomoto, ki se je urinila v „Narod“, kakor tudi v „Slovenca“ v sporočilu glede famoznega ukaza deželnega šolskega sveta o pouku v nemščini. Oni ukaz zahteva, da se prične z nemščino že v nižjem oddelku II. razreda — kajti nemški „drittes Schuljahr“ ni tretji razred — temveč tretje šolsko leto in po osnovi učnega črteža za trirazrednice je 1. in 2. leto = I. razred, 3. in 4. leto = II. razred, 5. in 6. leto = III. razred, 7. in 8. leto = ponavljajna šola. Mnogi raznih predmetov, katerih se morajo otroci že sedaj učiti je toliko prevelika, da nam časa primanjkuje. Učnih ur pa imamo v II. razredu že sedaj 23 1/2, torej 3 dni po 5 ur, 1 dan 4 1/2 in 1 dan 4 ure. Četrtek mora biti po postavi prost. Šola se pričnjenja skoro po vseh šolah na deželi ob 9 uri in se končuje ob 3 uri — torej se poučuje v času 6 ur, ker pa mora biti 1 ura o poludne prosta — ostaje za pouk 5 ur na dan — to je 25 ur na teden; ker jih že sedaj porabimo 23 1/2, ostane torej še 1 1/2 ure proste — kar gotovo ne bo zadostovalo za nemščino. Porabiti se bo moralo torej za nemščino hekoliko časa drugim predmetom odmerjenega. Če pa pregledate kako pedagoško knjigo — če pogledate namen vsakega učnega predmeta, kakor mu istega označuje učni načrt — morate se čuditi, kako moramo učitelji coprati, da dosežemo za vsak predmet določeni namen. Zdelo se Vam bo nemogoče, da bi se pouku za ta ali oni predmet odvzelo kaj ur na korist nemščini — in celo tem bolj, ker vsi pedagogi silno hvalijo vse naše učne predmete — le o pouku v „zweite Landessprache“ ni še noben znamenit pedagog pohvalno izrazil se — ali vsak je molčal pač gotovo radi tega, ker mora biti vsakemu pametnemu človeku nezmisel — v ljudski šoli misliti na pouk v drugem deželnem jeziku.

— („Narodni list“) v Zadru praznoval je dne 1. t. m. svojo petindvajsetletnico pri slovesnem banketu, katerega se je udeležilo 60 odličnjakov. Izhajati je bil začel dne 1. marca 1862 in pravo ime mu je bilo „Nationale“, tedenski prilogi pa „Narodni list“. Imel je doslej 6 urednikov. Prvi bil je Nadko Nodilo, potem dr. L. Matić, Ivo Gjunio, Josip Sormilić, K. Ljubić, sedaj pa ga ureduje J. Biankini. „Narodnega lista“ zasluge za Dalmacijo so neprecenljive in njegovi uspehi morajo se pripisavati, kakor sam pravi, njegovi nezavisnosti, katero si je v najhujših časih ohranil in pa stalnosti njegovega programa. Čestitajoč „Narodnemu listu“ na petindvajsetletnico, klčemo mu iz srca „Na mnoga leta!“

— („Učiteljski Tovariš“, list za šolo in dom) ima v svoji 5. letošnji številki to le vsebino: Jezikovni pouk z ozirom na vzgojo. (Fr. Garbršek.) — Zgodovina pedagogije. (Iv. Lapajne.) — Knjiga Slovenska v XIX. veku. (Prof. Marn.) — Spisje za prvence v ljudski šoli. (Fr. Bajt.) — Kranjsko, metodična obravnava. (P. Gross.) — Šol-

ski vrt. (P. Gross.) — Številna pevška metoda. — Dopisi. — Premene pri učiteljstvu. — Razpis učiteljskih služeb. — „Uč. Tov.“ (XXVII. l.) izhaja v 1. in 15. dan vsakega meseca, ter stoji za vse leto 3 gl. Naročnino vsprejema Miličeva tiskarna v Ljubljani, dopise pa urednik A. Praprotnik.

— (Iz Bolca) se nam piše: Izveščili smo Vam bili že brzojavno, da smo ustanovili podružnico sv. Cirila in Metoda. Od takrat so se društveniki marljivo nabirali, kar pri nas ni tako lahk. Danes šteje podružnica okolu 40 letnikov in nekaj ustanovnikov. Za naše res težavne razmere, je to prav povoljno, upanje pa imamo, da bode število še rastle. Na d. beli četrtek imeli smo na „pošti“ zbor. Po lepem, jedrnatem govoru g. vikarja Š. G. se je dosednji odbor jednoglasno potrdil. Volil se je tudi odposlanec za glavno skupščino. Mej raznimi nasveti se je tudi v poštev vzel ženski oddelek in upamo, da bode to imelo dober uspeh. Zbor končal se je s trikratnim „živio“ presvetlemu cesarju. — Na sv. Cirila in Metoda dan misli napraviti naša podružnica na željo članov primerno slovesnost in zabaven večer. Torej dne 5. julija se vidimo.

— (Nemška kultura.) Znani virtuozi na glasoviru, dr. Hanus pl. Bülow, ki sluje po vsem muzikalnem svetu kot izreden umetnik, hotel je te dni obiskati prvo predstavo Rufferjeve opere „Merlin“. Glavni intendant grof Hochberg, ki je to zvedel, zaukazal je vratarjem, da Bülowu ne smejo dovoliti uvida. Vsak vratar dobil je umetniško fotografijo, da bi ga gotovo spoznali. Nič hudega sluteč pride zvečer g. Bülow in pokaže ter oči svojo ustopnico. Vratar ga pusti mimo, a gre za njim in ga, da bi bil še bolj gotov, pokliče po imenu. Bülow se obrne, na kar mu vratar naznanja, da mora takoj iz gledališča in da se mu bode pri blagajnici vrnila ustopnina. — Presenečen vpraša umetnik, kaj je temu uzrok, na kar dobi odgovor, da je intendant grof Hochberg tako zaukazal. Ta dogodek vzbudil je v vseh omikanih krogih veliko nevoljo, kajti da se slavnemu umetniku niti kot poslušalcu ne dopušta uvida v gledališče, to je pač nečuvstvo, kaj takega znore le hvalisana nemška kultura, ki se je vsled odurnega militarizma, vohunstva in policijstva prevrgla že v nekako barbarstvo.

— (Dijaška kuhinja v samostanu č. gg. oo. minoritov na Ptui) je meseca februarja v t. l. podelila revnim dijakom 462 porcij, stroškov pa imela 69 gl. 30 kr. Od 20. septembra t. l. do 1. marca t. l. se je že 1601 porcija v vrednosti 390 gl. 15 kr. razdelilo. Z nova so darove poslali nastopni gg.: g. Jakob Kovačič, učitelj v Ljutomeru, nabral in poslal 21 gl. 55 kr.; g. dr. Fran. Gross, c. kr. sod. pristav v Ljubljani, 5 gl.; „Slovinci iz Ljubnega“, 5 gl.; g. Jakob Kolednik, župnik v Hajdinu, 4 kg. masla; g. dr. Lav. Gregorec, državni poslanec, 2 gl.; gosp. dr. Ferjančič, državni poslanec, 2 gl.; g. Tomaž Mikl, trgovec pri sv. Marjeti nize Ptuja, 1 gl.; g. Fran. Kosèr, posestnik v Št. Lovrenci v Slov. Goricah, 1 gl. Vsem blagim dariteljem in ljubiteljem revnih dijakov priskrta hvala! Bog plati! Za nadaljne milodare prosi g. o. Benko Hrtiš, gvardijan na Ptui.

— (Duhovenske spremembe.) G. Jos. Tombah je bil dne 2. marca v stolni cerkvi v Mariboru umeščen za nadžupnika v Rogatici. Župniji v Pernicah in pri Sv. Vidu v Valveku sta se razpisali. G. Jos. Sinko, doslej provizor v Svičini, se je preselil za kaplana k sv. Jakobu v Slovenskih goricah.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 4. marca. Avstrijska delegacija dovolila po kratkem patrijotičnem izvestji poročevalca brez debate in jednoglasno 52 1/2 milijonov kredita.

Pariz 4. marca. Po izvestji Havasovem iz Madrida so tamošnji politični krogi zelo vznemirjeni po okrožnici ruskega kabineta na ruske zastopnike v inozemstvu. V tej okrožnici izjavlja namreč Rusija, da je izstopila iz trocarske zveze in da si pridržuje popolno svobodno dejanja v evropskih zadevah. Havas dostavlja, da je ta vest iz najboljšega vira.

Sofija 4. marca. Policija opazovala že več tednov zaroto, ki bi imela dne 3. marca, v dan svetošefanske pogodbe buktni. Včeraj poskusila je četa nekdanjih bolgarskih častni-

kov, katerim najbrže ni bilo znano, da se ustanek v Silistriji ponesrečil, izkrcati se pri Ruščuku. Vsprejeti s streli, umaknili so se takoj. Policija zaprla iz previdnosti več opozicijonalcev, med njimi tudi Karavelova.

Rim 4. marca. Kralj odklonil ostavko kabineta Depretisovega, ki se bode torej zbornici predstavil nespremenjen.

Pariz 3. marca. Posadka iz Silistrije zastavila je defilé pred mestom, da tako za brani dohod posadke iz Ruščuka in Šumle. Obe vojski stojita si nasproti. Doslej se še nista sprijeli. Govori se, da je v Tatar Bazardžiku tudi buknil ustanek; iz previdnosti poslala je rumunska vlada vojakov na mejo. Tudi turške čete zbirajo se ob rumelijske meji.

Bukurest 3. marca. Ustanek v Silistriji udušen. Polkovni poveljnik Kristev ubit, nekateri trdijo, da od svojih lastnih vojakov, drugi pa pravijo, da so ga ubili vojaki iz Šumle. V odsotnosti posadke, ki je odšla v Silistrijo, nastal je v Ruščuku ustanek. V Gjurjevo čuje se streljanje pušek. Vodje ustašev v Silistriji prepevali so se čez Dunav in rumunska obalstva so je prišla, ker imajo ukaz, da razorožijo vse preko Dunava dohajajoče osebe. Ustaja v Silistriji bila je le vaba, da so se s tem zvalili vojaki iz Ruščuka in se ustaši polastili tega mnogo važnejega mesta.

Bukurest 3. marca. Ustanek v Ruščuku je, kar se tiče prelivanja krvi, precej resen. Posadka, zaostala v Ruščuku, razcepljena je v dve stranki. Misli se, da so ustaši pobegli v vojašnice, kjer jih napadajo vladne čete. Govori se o mnogih mrtvih in ranjenih. Uhod in izhod iz Ruščuka nemogoč.

Sofija 3. marca (ob 4. uri 50 m. zvečer). Zjutraj ob 5. uri prišli so vojaki zopet v Silistrijo. Poveljnika ustašev, kapitana Kristeva, našli so mrtvega. Njegovi pristaši so zbežali, ne da bi se bili branili.

Berolin 3. marca. Moltke prevzel starostno predsedstvo. Zbornica sklepna. Windhorst protestuje proti izvolitvi predsednika, dokler ožje volitve neso končane. Minister Bötticher zavrača očitane, da državni zbor ni pravilno sklican. Kritikanje sklicanja je umešavanje v pravice cesarja, čegar klicu se morajo vsi člani državnega zbora pokoriti. Potem govoril je Richter proti sklicanju, Benningsen je sklicanje toplo zagovarjal, Widthorst pa ponavljal svoj ugovor, na kar se je volitev predsednika na jutri odložila.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbitu in udih ter bolečine v čenkih uspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvor. založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

Listnica upravnitva: Gosp. F. J. v Celji. Plačano do 31. marca 1887.

Loterijske srečke 2. marca.
V Pragi: 89, 7, 30, 33, 40.

Tulci:
3. marca.

Pri **šicmu:** Rosenbaum z Dunaja. — Kuntscher, Neuman iz Gradca. — Führer iz Celovca. — Mattauček iz Prage. — Bernatschek z Dunaja. — Virant iz Rudolfovega. — Šušteršič iz Železnikov.

Pri **malici:** Trump z Dunaja. — Ripper iz Linca. — Stefandl iz Kočevja. — Wind iz Budimpešte. — Karpel z Dunaja. — Lang iz Trsta.

Pri **avstrijskem cesarju:** Sibernig iz Sežane. — Vošk iz Ljubljane.

Umrlj so v Ljubljani:

2. marca: Alojzij Jama, umirovlj. finančni svetnik, 72 let, Dunajska cesta št. 15, za spridenjem trebušnih delov. — Janez Pirce, železniški uradnik, 58 let, Poljanska cesta št. 5, za otrpnenjem možganov. — Karol Tišina, krojač, 47 let, Sv. Petra cesta št. 31, za spridenjem krvi. — Jera Garvas, delavčeva hči, 9 ur, Illova št. 33, za oslabljenjem.

V deželnej bolnici:

1. marca: Jarnej Ponikvar, gostac, 79 let, za starostjo. — Fran Šuštar, delavčev sin, 6 mes., za božjastjo.

2. marca: Miha Markun, gostac, 65 let, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. marca.	7. zjutraj	744.90 mm.	- 3.6° C	sl. zah.	jas.	
	2. pop.	743.12 mm.	7.8 C	sl. zah.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	742.18 mm.	1.2 C	sl. zah.	d. jas.	

Srednja temperatura — 1.8°, za 0.3° pod normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza
dne 4. marca t. l.
(Izvirno telegrafično poročilo)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 78.35	—	gld. 78.45
Srebrna renta	79.95	—	79.95
Zlata renta	108.85	—	109.95
5% marena renta	96.85	—	96.45
Akcije narodne banke	851	—	851
Kreditne akcije	275.30	—	273.80
London	128.15	—	128.15
Srebro	—	—	—
Napol.	10.14	—	10.15
C kr. cekini	6.02	—	6.03
Nemške marke	62.70	—	62.75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	125	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	164	75
Ogerska zlata renta 4%	—	96	40
Ogerska papirna renta 5%	—	86	75
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105	50
Dunava reg. srečke 5%	—	100 gld.	114
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	100	—
Kreditne srečke	100 gld.	174	—
Rudolfove srečke	—	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	104	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	209	—

Zahvala.
Za sočutje mej boleznijo in za mnoge dokaze prijaznosti, kakor tudi za obilno spremstvo pri pogrebu našega nepozabljivega

ANTONA GREBENCA,
c. kr. davkarskega kontrolorja v pok.,

izrekamo vsem prijateljem in znancom, posebno gospodom c. kr. uradnikom, slavnemu učitelstvu, čestitim meščanom, posebno pa slavnemu pevskemu društvu „Lira“ za gniljivo petje, prisrčno zahvalo.

Kamnik, dne 4. marca 1887.

(139) **Žalujoča rodbina.**

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi
po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 18. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. („Mladika“, 1868). — II. Moč in pravica. („Zvon“, 1870). — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. („Slovenski Narod“, 1872). — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. („Zvon“, 1876). — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. („Slovenske večernice“, XXXV. zvezek, 1880). — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. (Koledar „Družbe sv. Mohorja“, 1880). — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja. („Slovenski Narod“, 1868).

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld.
Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični nezvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročijo skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79-9)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,
Kongresni trg, Gledališka stolba.

VIZITNICE
priporoča

NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

Čiščenje in zboljšanje vina.
Najboljše in izkušenejše sredstvo za to je
pristna francoska
GALERTA (Osteocolle sans odeur pour clarifier).
Iznenadno ugoden uspeh se jamo. — Dobiva se pri
A. Hartmann-u
v Ljubljani, Tavčarjeva palača, Dunajska cesta.
Navod, kako se rabi, zastonj. (840-29)

Razglas.

Syndikat Nemškega viteškega reda kot instanca za zapuščinske obravnave pozivlje one, ki imajo kot upniki kaj terjati iz zapuščine 30. januarja 1887 brez oporoke umrlega Danijela Terzhke-a, mašnika Nemškega reda, prošta, duhovnega svetnika avstrijske križarije Nemškega reda, knezoškofijskega svetnika v Metliki, da svoje terjatve oglašajo in dokažejo pri upravnistvu komende Nemškega reda v Metliki na Dolenjskem, katero je omenjeni syndikat zato delegoval, in sicer 30. marca 1887 ob 9. uri dopoldne sami pridejo ali pa do tedaj pošljejo pismo prošnje, sicer zgube vsako pravico do zapuščine, ko bi ne presegala oglašanih terjatev, če nemajo kake zastavne pravice.

Syndikat Nemškega viteškega reda,
na Dunaji, 15. februarja 1887.
M. Bittner,
(129-2) svetnik križarije nemškega reda.

Važno za trpeče na prsih in plućih.
Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želijo dobiti čist in krepak glas, za škrofoljnaste, krvilne, slabotne, bledilne in krvirevne je
sok kranjskih planinskih zelišč,
s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.
Lastni izdelek. — Cena 56 kr.
Dobiva se v (727-21)
LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO
in
ČOKOLADA

VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-72)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

BRATA EBERL
prodajata najboljše in najcenejše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago. (87-19)
LJUBLJANA. Za franciškanske cerkvice, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.